

РЕШЕНИЕ

№ 970

гр. София, 18.02.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 24.01.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **5031** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от Кодекса за социално осигуряване във връзка с чл.145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба от Ж. П. Г. с вх.№ 1012-21-606/04.05.2018г. по описа на ТП –НОИ С. град срещу Решение № 2153-21-116/18.04.2018г. на Директора на ТП –НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-179/06.02.2018г. на Ж. Г. срещу Разпореждане № 610628/4 от 12.01.2018г. издадено от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ –С. град, като неоснователна и е отхвърлено искането за спиране на изпълнението на Разпореждане № 610628/4 от 12.01.2018г. от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ –С. град

Жалбоподателят твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно и неправилно, тъй като е постановено на база на неверни факти и обстоятелства Твърди се, че поведението на Ж. Г. е добросъвестно и неоснователно е разпоредено да възстанови неправилно изплатена сума за лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в размер на 10 168,72 лева, от които 7885,37 лева главница за периода 01.03.2013г. до 31.12.2016г. и 2 283,35 лева лихва начислена на основание чл.113 от КСО. В съдебно заседание жалбоподателя се представлява от адв. Х. К., който поддържа жалбата и моли оспореното решение да бъде отменено като незаконосъобразно.Претендира разноски

Ответникът по делото - Директорът на ТП на НОИ С.-град, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Е. В. , която оспорва жалбата и поддържа тезата, че оспореният административен акт е законосъобразен. Претендира юрисконсултско

възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: По повод подадено от Ж. Г. заявление вх.№ МП-53512/29.05.2013г. е постановено разпореждане № [ЕГН] от 13.06.2013г. на ръководител "ПО", с което на заявителката е била отпусната лична пенсия за ИОЗ по чл.74, ал.1 от КСО в минимален размер, считано от 01.03.2013 г. - датата на инвалидизиране. Въз основа на представените документи /трудови книжки №3 и №18, както и осигурителни книжки/ на жалбоподателката е зачетен осигурителен стаж, придобит до 01.03.2013 г. в размер на 31 години, 03 месеца и 13 дни, подробно описани в заявлението за пенсиониране по периоди, осигурители и длъжности. Към заявлението са приложени и документи, имащи значение за определяне размера на пенсията, както следва: удостоверение обр. УП-2 №132/15.11.2000г., издадено от [фирма], с осигурителен доход за периода 01.01.1988 г. - 31.12.1990 г. в размер на 58 891.56 лева и удостоверение обр. УП-2 №37/08.04.2013г., издадено от [фирма], съдържащо осигурителен доход на лицето за периода 01.12.1998 г.-09.09.2001 г.

С Разпореждане № [ЕГН] от 03.10.2013г. пенсията е определена в действителен размер от датата на отпускането -780,63лева, при зачетен осигурителен стаж в размер на 33 години и 3 дни и поради това, че надвишава максимално допустимия по закон размер, е приравнена на максималния размер - 700.00 лева.

С последващи разпореждания инвалидната пенсия на Ж. Г. е изменяна в съответствие с ежегодното осъвременяване на пенсиите и поради зачитане на допълнително представен осигурителен стаж, придобит след отпускането на пенсията.

С писмо изх.№ 2175-21-185#5/24.10.2016г. на Директора на Дирекция „Пенсии“ е поискано от Директора на Дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ да бъде извършена проверка на предприятията /респ. техните правоприемници/, в които е работила Ж. Г. съгласно представените документи за осигурителен стаж и осигурителен доход.

По повод цитираното писмо контролните органи са извършили проверки в „Централен кооперативен съюз“, [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]

По отношение на осигурителния доход, посочен в удостоверение обр.УП-2 № 132/15.11.2000г., издадено от името на [фирма] и в удостоверение обр.УП-2 № 39/24.06.2013г. изд. от името на „К. и група“ О., които са взети предвид при изчисляване на индивидуалния коефициент, а оттам и е определен и размера на пенсията на жалбоподателката, са извършени проверки в [фирма], правоприемник на М." ООФ и в [фирма].

Резултатът от проверката в [фирма] е обективизиран в Констативен протокол № КП-5-21-00179568/30.09.2016 г., съгласно който е установено, че дружеството се явява правоприемник на [фирма], регистрирано от СГС под № 12688, т. 132, р.ІІІ, стр.92 по фирмено дело №.-14401/1991г., което дружество от своя страна се явява правоприемник на „М." ООФ /впоследствие [фирма]/ като поделение на „Б." С.. Въз основа на посоченото правоприемство [фирма] съхранява разплащателните ведомости за заплати на лицата, работили в „М." ООФ.

След извършване на проверка на разплащателните ведомости, е установено, че в периода 14.12.1987г.- 16.07.1992 г. Ж. П. Г. е работила на длъжност „главен счетоводител“, като за периода 01.01.1988 г. - 31.12.1990 г.

осигурителният ѝ доход /брутното трудово възнаграждение/ съгласно проверените ведомости е в размер на 18 647.21 лв. По време на проверката Е. В. Ц. - изпълнителен директор на [фирма] е декларирал, че удостоверение обр.УП-2 № 132/15.11.2000 г. не е издадено от [фирма] /впоследствие [фирма]/ като законен правопреемник на „М.“ ООФ /О./, че осигурителният доход, вписан в удостоверението не отговаря на разплащателните ведомости на дружеството за периода 01.01.1988г.- 31.12.1990г. и видно от самия документ не е подпечатан с печата на правопреемника [фирма]. Към датата на издаване на удостоверението /2000-та година“, „М.“ ООФ, респективно [фирма] не са съществували като търговски дружества и юридически лица, тъй като след регистрацията на [фирма] през 1991г., последното се явява единствен правопреемник на активите и пасивите на [фирма] и документите, изготвени след 1991г. следва да носят печата на дружество [фирма], да са издадени от оправомощени длъжностни лица на дружеството и да са подписани от управляващия и представляващ търговското дружество, които изисквания не са изпълнени предвид събраните при проверките в правопреемника, доказателства. В тази връзка административният орган е приел, че издаденото удостоверение УП-2 с № 132/15.11.2000г., подпечатано с печат на „М.“ ООФ е нередовен документ и същото е било представено от жалбоподателката по делото за целите на пенсионирането ѝ и определяне размера на пенсията ѝ.

Контролен орган на НОИ е извършил и проверка на осигурителя на жалбоподателката [фирма], относно издадените документи за осигурителен стаж и осигурителен доход. За извършената проверка е съставен Констативен протокол № КП-5-21-00203997/02.12.2016г. Управителят на фирмата е предоставил ведомости за заплати за периода 01.01.1999г.-31.12.1999г., като в нотариално заверена декларация е заявил, че първичните счетоводни документи за 1998г.,2000г. и 2001г. не могат да бъдат открити. В хода на проверката е констатирано, че има несъответствия на отразения доход, отразен в разплащателните ведомости за 1999г. и дохода, посочен в удостоверение, образец УП-2 № 39/24.06.2013 г., издадено от името на [фирма].

Допълнително в декларацията си свидетелят К. е декларирал, че анулира издадения от името на дружеството документ за осигурителен доход на Ж. Г., а именно удостоверение обр.УП-2 №39/24.06.2013г., тъй като дружеството като правна форма - О. съществува до 21.07.2005 г., след което се преобразува в Е.: Печата на дружеството към момента на издаване на удостоверение.обр.УП-2 № 39/24.06.2013г. е друг и положените подписи не съответстват на подписите на оправомощените длъжностни лица.

От документите в пенсионната преписка се констатира, че при подаване на заявление за пенсия, Ж. П. Г. първоначално е представила друг документ за осигурителен доход от името на [фирма] - УП-2 с изх. № 37 от 08.04.2013 г. При съпоставка на данните, съдържащи се в РОЛ, поддържан от НАП и данните от представеното удостоверение за осигурителен доход, пенсионният орган е установил непълни данни и други несъответствия, поради което с писмо изх.№ МП-53512#1 от 31.05.2013г . до осигурителя [фирма] и с копие и до лицето, е изискано потвърждаване на данните в представеното УП-2 № 37/08.04.2013 г.

На 27.06.2013 г. Ж. П. Г. се е явила лично при длъжностното лице по пенсионно осигуряване и е представила писмо с изх.№ 41/26.06.2013 г., издадено от името на [фирма] и новоиздадено удостоверение обр.№ 39/24.06.2013 г., с което се анулира предходното издадено удостоверение с изх.№ 37/08.04.2013 г. Както

посоченото писмо , така и новоиздаденото удостоверение №39/24.06.2013 г. са подпечатани с печата на дружеството, действащ до 21.07.2005г. като О., като подписа, положен от името на управляващия дружеството не съответства на действителния му подпис.

С оглед установеното при извършените проверки и на основание чл.99 ал.1 т.2 от КСО, пенсионният орган е издал Разпореждане № 610628/213 от 13.12.2016г. за поправка на Разпореждане № [ЕГН] от 13.06.2013г., с което на Ж. П. Г. е отпусната лична пенсия за ИОЗ, както и всички последващи по отношение на зачетения осигурителен стаж, осигурителния доход и индивидуалния коефициент, имащи значение за размера на получаваната от нея лична пенсия за ИОЗ. Цитираното разпореждане е обжалвано от Г. по административен ред, като с Решение № 2153-21-67/28.03.2017г. на Директора на ТП-НОИ С. град, жалбата е приета за частично основателна по отношение на осигурителния стаж, но по отношение на претендираната редовност на удостоверенията образец УП-2, издадени от [фирма] и [фирма], жалбата е оставена без уважение. Решението не е обжалвано от Ж. Г. и е влязло в сила на 06.05.2017г., поради което следва да се приеме, че спорът, относно размера на осигурителния доход, удостоверен с обр.УП-2 №132/15.11.2000г., подпечатано с печат на [фирма] и удостоверение обр.УП-2 № 39/24.06.2013г., издадено от [фирма] се приема за окончателно решен.

В изпълнение на Решение № 2153-21-67/28.03.2017 г. на директора на ТП на НОИ-С. град е постановено Разпореждане № [ЕГН]/31.03.2017 г., с което пенсията на жалбоподателката е изменена, като е зачетен осигурителен стаж, съгласно дадените с решението указания, и същият е определен в размер 32 г. 11 мес. и 23 дни до датата на инвалидизиране. Изчислен е нов размер на пенсията от датата на отпускане /01.03.2013 г./ - 612.17 лв. и съответните изменения на размера през годините до 01.01.2017 г., от която дата пенсията е определена за изплащане в размер 708.44 лв. в заключение е разпоредено надвзетата пенсия да се събере от лицето на основание чл. 114, ал. 1 от КСО.

Във връзка с установената нередовност на представените при отпускането на пенсията през 2013 г. удостоверителни документи за осигурителен доход, а именно удостоверение обр. УП-2 № 39/24.06.2013 г. , издадено от името на [фирма], и съгласно влязлото в сила разпореждане № [ЕГН] от 31.03.2017 г. за определяне на размера на пенсията за ИОЗ от датата на отпускането ѝ, е постановено Разпореждане № 610628/4 от 12.01.2018 г. на длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ –С. град, с което на основание чл. 114, ал. 1 от КСО се иска от Ж. П. Г. да възстанови надвзета пенсия в размер на 10 168.72 лв., от които главница в размер на 7885.37 лв. за времето от 01.03.2013 г. до 31.12.2016 г. и лихва в размер на 2 283.35 лв., начислена до датата на издаване на разпореждането.

Разпореждането е оспорено по административен ред и е издадено Решение № 2153-21-116/18.04.2018г. на Директора на ТП –НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-179/06.02.2018г. на Ж. Г. срещу Разпореждане № 610628/4 от 12.01.2018г., като неоснователна и е отхвърлено искането за спиране на изпълнението на Разпореждане № 610628/4 от 12.01.2018г. Решението е предмет на настоящото съдебно производство.

В хода на съдебното производство, от ответника бяха представени и приети от съда писмени доказателства, свързани с компетентността на органа, издал разпореждане 610628/4 от 12.01.2018г., констативни протоколи , административните преписки по

издаване на констативен протокол № КП-5-21-00179568/30.09.2016г. за извършена проверка по разходите на ДОО в [фирма], както и по издаване на констативен протокол № КП-5-21-00203997/02.12.2016г. за извършена проверка по разходите на ДОО на [фирма], бе проведен разпит на свидетеля И. Й. К. – бивш управител на [фирма]

При така установената фактическа обстановка Административен съд София - град, 61-ви състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 2153-21-116/18.04.2018 г. на директор на ТП на НОИ С. –град е връчено на неговия адресат лично на 23.04.2018г., а жалбата е подадена чрез административния орган на 04.05.2018г. Срокът по чл. 149, ал. 1 АПК е спазен, поради което следва да се приеме, че жалбата е подадена от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка съдът установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117 ал. 3 от КСО.

Съгласно чл. 98, ал. 2 от КСО компетентността за издаване на разпореждания за възстановяване на неправилно изплатени суми за пенсии е предоставена на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ или на други длъжностни лица, определени от ръководителя на съответното ТП по НОИ.

Потвърденото с оспореното решение разпореждане № 610628/4 от 12.01.2018г. , също е издадено от компетентен орган – длъжностно лице по „ПО“ в ТП на НОИ -С. град –М. Д. Л., съгласно приетата като писмено доказателство по делото Заповед № 134/19.07.2013г. на Директора на ТП-НОИ С.-град, изменена със Заповед № 37/24.04.2014г. също на Директора на ТП на НОИ –С. град. /л.342, 343 и 344-345 от делото/

Оспореното решение е издадено в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от КСО определя, че недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113.

Потвърденото разпореждане № 610628/4 от 12.01.2018г. е издадено след влизане в сила на Решение № 2153-21-67/28.03.2017 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с която жалбата на Ж. Г. в частта ѝ за осигурителен доход по удостоверение обр. УП-2, издадени от името на [фирма] и [фирма] е оставена без уважение. В тази връзка, правилно административният орган е приел, че основанието за възникване на задължението към ДОО е безспорно установено по основание от датата на влизане в сила на цитираното решение – 06.05.2017г.

В конкретния случай, следва да бъде изследван въпроса недобросъвестно ли са получени изплатените суми по така определената лична пенсия на Г. в по –висок размер, както и кои са основанията и доказателствата , за да се приеме, че Г. е действала недобросъвестно.

Изчисляването на личната пенсия на жалбоподателката в по –висок размер, произтича

от данните по осигурителен доход, вписани в представените от Ж. Г. при подаване на заявление от нейна страна за пенсиониране, удостоверение обр. УП-2 от името на [фирма] - УП-2 с изх. № 39 от 24.06.2013 г и удостоверение обр. УП-2 №132/15.11.2000г., издадено от „М.“ ООФ.

От представените писмени доказателства, включително и от констативните протоколи по извършена проверка, ведно с ъс заверени копия от ведомостите за заплати се установява, че съдържанието на цитираните удостоверения по отношение на размера на осигурителния доход на жалбоподателката не отговаря на размера на действителния осигурителен доход. Отделно от това, следва да се направи и извод, че представените от Ж. Г. удостоверения –УП 2, с цел да удостовери посочените в тях факти и обстоятелства за осигурителния ѝ доход са и неистински, тъй като изхождат от лица, които не са законни представители или пълномощници на [фирма] и на [фирма].

Първоначално изчислената пенсия на жалбоподателката в по –висок размер, произтича именно от данните, съдържащи се в двете неистински и с невярно съдържание удостоверения УП-2, привидно издадени от посочените осигурители.

Съдът прима за безспорно установен факта, че данните от УП-2 за доход в размер на 58 891,56 лева не отговарят на тези от ведомостите на М. ООФ, съхранявани към момента от [фирма], съгласно които този доход е бил 18 647,21 лева. Съдът намира, че жалбоподателя е действал недоборосъвестно, след като е бил наясно с реално получените от него възнаграждения от „М.“ ООФ и размера на тези вписани в удостоверение УП-2 №132/15.11.2000г., издадено от [фирма].

Към датата на издаване на удостоверението, нито „М.“ ООФ, нито [фирма] са правосубектни юридически лица, тъй като след регистрацията на [фирма] през 1991г., последното се явява единствен правопреемник на активите и пасивите на [фирма]. И документите, изготвени след 1991г. следва да носят печата на дружество [фирма].

В тази връзка, правилно е било прието от пенсионния орган, че цитираното удостоверение, което е представено от Ж. Г. за целите на пенсионирането ѝ през 2013г. е нередовен документ. Въз основа на вписания в него осигурителен доход от 58 891,56 за времето от 01.01.1988г. до 31.12.1990г. по реда на чл.70 ал.3 от КСО е изчислен индивидуален коефициент 2,947, послужил за определяне на максимален размер на пенсията на жалбоподателката.

Съответствието на размера на осигурителния доход в издадените през 1993г. и през 2000г. удостоверения не може да бъде прието като извинително за жалбоподателката обстоятелство, което да обоснове добросъвестността ѝ. При сравнение на дохода, посочен в удостоверение УП-2 № 132/15.11.2000г. – 58 891,56 лева с този в оригиналните ведомости за заплати за същия период – 18 647,21 лева се констатира изключително съществена разлика – над три пъти по –висок размер, което не би могло да не направи впечатление на жалбоподателката, още повече, че същата е счетоводител и с оглед професията ѝ тези съществени разлики не биха могли да останат незабелязани. След като е съобщила, че чрез цитираното удостоверение с посочен

осигурителен доход в по –висок размер и ще извлече допълнителни материални облаги, жалбоподателката неправомерно и недобросъвестно го е представила пред пенсионния орган.

По отношение на осигурителния доход, удостоверен с обр.УП-2 с изх.№ 37/08.04.2013г., издадено от името на [фирма], както вече бе посочено в настоящото решение при извършване на проверка от пенсионния орган с данни в РОЛ, последният е констатирал несъответствия и непълноти.

Предвид това е поискано потвърждение на данните в удостоверението от осигурителя [фирма], като копие от писмото е изпратено и до жалбоподателя. На 27.06.2013г. жалбоподателката се е явила пред длъжностното лице по пенсионно осигуряване и е представила писмо изх.№41/26.06.2013г., издадено от името на [фирма] и новоиздадено удостоверение образец УП-2 с № 39/24.06.2013г., с което се анулира предходното издадено удостоверение с изх.№ 37/08.04.2013г. Както писмото, така и новото удостоверение са подписани с печат на дружеството, валиден до 21.07.2005г. като О., след което дружеството е преобразувано в Е. и е положен подпис от името на И. К., за който разпитан като свидетел лицето категорично заявява, че подписа не е положен от него.

В хода на съдебното заседание разпитан в качеството на свидетел, И. К. категорично заявява, че не е подписвал издадените от името на [фирма] удостоверения. В тази връзка е посочил, че е разпитван многократно по образувани наказателни производства в полицията. Твърди, че след 21.07.2005г. е полагал печат на дружеството като Е., не е използвал други печати. В хода на разпита, свидетелят К. си послужил с оригиналите на ведомостите за заплати за 1999, 2000 и 2001г., които съхранява. При направено сравнение със същите за 1999г. и копия на тези, които са представени от жалбоподателката, се установяват вписани премии само за Ж. Г. за м.юни в размер на 150000 лв./недономинирани/ и за м.декември 1999г. в размер на 205,00 лева.

По делото не се доказва на какво основание жалбоподателката съхранява ведомости за заплати на [фирма] за м.октомври, ноември и декември 2001г., след като трудовото й правоотношение с това дружество е било прекратено на 09.09.2001г., съгласно извършената заверка в трудовата й книжка № 18/1998г.

Съответствието на осигурителния доход в удостоверение УП-2 № 39/24.06.2013г. с този по представените ведомости от жалбоподателката, които включват доходи за 1999г., които не са реално начислени и получени от нея, отново обосновава извод за недобросъвестно поведение на Ж. Г.. Личното й явяване в ТП на НОИ –С. град на 27.06.2013г. и представяне на писмо № 41/24.06.2013г.от името на [фирма], което не изхожда от управителя на дружеството и е с печат на О., вместо на Е. /към този момент дружеството е Е./ изцяло потвърждава извода за едно последователно, упорито и целенасочено недобросъвестно поведение на жалбоподателката с цел да ползва неистински и с невярно съдържание удостоверения образец УП-2, в които е

вписано по –висок в пъти осигурителен доход, в сравнение с реалния ѝ осигурителен доход.

Отделно от това самият факт, че жалбоподателката едновременно е представила пред пенсионния орган две неистински и с невярно съдържание удостоверения образец УП-2, издадени от различни осигурители, отново навежда на извода за недобросъвестно поведение от нейна страна.

Не на последно място, следва да бъде отбелязан и факта, че Директора на ТП на НОИ –С. град е депозирал сигнал до Софийска районна прокуратура с оглед събраните от него данни за използване на документи с невярно съдържание и неистински. /лист 433-434 от делото/

С оглед на всичко изложено, съдът намира че административният орган е приложил правилно нормата на чл.114 ал.1 от КСО, като е приел, че Ж. Г. следва да възстанови неоснователно получените суми за пенсии за периода от 01.03.2013г. до 31.12.2016г., определени по размер с Разпореждане № 610628/4 от 12.01.2018г.

Съдът намира, че оспореният административен акт и потвърденото с него разпореждане са постановени от компетентен орган, в установената писмена форма, при отсъствие на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с неговата цел, поради което оспорването е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Предвид изхода на делото настоящият съдебен състав намира, че претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна. Разноски се дължат на ответника за юрисконсултско възнаграждение, които са своевременно поискани.

На основание чл.143 и чл.144 от АПК във връзка с чл.78 ал.8 от ГПК във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.25 ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.172 ал.2 предложение последно от АПК, Административен съд – София град, III-то отделение - 61 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. П. Г. с вх.№ 1012-21-606/04.05.2018г. по описа на ТП –НОИ С. град срещу Решение № 2153-21-116/18.04.2018г. на Директора на ТП –НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-179/06.02.2018г. на Ж. Г. срещу Разпореждане № 610628/4 от 12.01.2018г. издадено от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ –С. град, като неоснователна и е отхвърлено искането за спиране на изпълнението на Разпореждане № 610628/4 от 12.01.2018г. издадено от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ –С. град

ОСЪЖДА Ж. П. Г. ЕГН [ЕГН] заплати на ТП-НОИ С. град сумата от 100 /сто / лева за разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: